

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 36/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. januára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Emil Krajčík, s. r. o., Dlhá 1424/47, Senica, zastúpenej advokátom Mgr. Milanom Sadloňom, V. Paulínyho-Tótha 39/30, Senica, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Cpr 1/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Emil Krajčík, s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. októbra 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Emil Krajčík, s. r. o., Dlhá 1424/47, Senica (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Cpr 1/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že napadnuté konanie začalo na základe žaloby sťažovateľky zo 17. januára 2012, predmetom ktorej je nárok na zaplatenie sumy 593,80 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody spôsobenej mankom na zverených hodnotách.

3. Sťažovateľka k priebehu napadnutého konania v odôvodnení sťažnosti uviedla, že *„Dňa 16.5.2012 vydal Okresný súd Trenčín Platobný rozkaz sp. zn.: 11Cpr/1/2012-18, ktorým žalovanú zaviazal zaplatiť mi 593,80 € spolu s trovami konania v sume 123,58 € do 15-ich dní od doručenia platobného rozkazu.*

Dňa 5.6.2012 doručila žalovaná Okresnému súdu Trenčín odpor. K tomuto odporu a návrhu na spojenie vecí som zaslal súdu vyjadrenie listom zo dňa 14.6.2012.

Dňa 16.6.2014 som prevzal výzvu OS Trenčín, aby som sa vyjadril, či na svojom návrhu trvám, na ktorú som listom zo dňa 30.6.2014 odpovedal kladne.

Prvé pojednávanie v tejto veci bolo vytýčené až na 23.10.2014, následne na 10.12.2014, ktoré bolo odročené bez prejednania pre neprítomnosť svedka. Ďalšie dve pojednávania sa uskutočnili v dňoch 27.1.2015 a 12.2.2015 (toto bolo odročené na neurčito bez prejednania pre neprítomnosť svedka).

Po podaní sťažnosti vytýčil súd pojednávanie na 27.10.2016, ktoré zatiaľ neoficiálne preložil na 15.11.2016 z dôvodu nutnosti vypočutia svedka, ktorému termín 27.10.2016 nevyhovoval.“

4. Podľa sťažovateľky *„Z vyjadrenia podpredsedníčky Okresného súdu Trenčín nevyplýva explicitne, že k neodôvodneným prieťahom v konaní zo strany konajúceho súdu došlo (nie je zrejmé, či vedenie OS Trenčín považuje podanú sťažnosť za opodstatnenú). Napriek tomu som presvedčený, že v období od 14.6.2012 do 16.6.2014, kedy súd nekonal a v období od 12.2.2015 do 27.10.2016 sa nečinnosť súdu dá kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v konaní.*

... Nekonaním príslušného súdu pretrváva stav mojej právnej neistoty. Na spôsobených prieťahoch som sa žiadnym spôsobom nepodielal, všetky lehoty určené

súdom som dodržal. Obdobie právnej neistoty počas trvania sporu pred prvoinštančným súdom je neúmerne dlhé, konanie v nepríliš zložitej veci je umelo predlžované nečinnosťou súdu.

Mne neustále narastá škoda vo forme ušlého zisku, ktorý nemôžem dosahovať v takej výške, ako by som mohol dosiahnuť využitím peňažných prostriedkov, ktoré od žalovanej požadujem. Ja ako žalobca... som spoločnosť každoročne auditovaná, ktorá v rámci auditu musí auditorovi reportovať všetky spory vedené pred súdmi a orgánmi verejnej moci. Aj z tohto dôvodu mi s administráciou neukončených sporov vznikajú ďalšie náklady, ktoré sa nedajú špecifikovať na jednotlivé prípady, ale v globále existujú a zaťažujú ma. Rovnako aj vedenie agendy o neukončených sporoch, najmä v prípadoch zistených mánk na zverených hodnotách, kde nie je napriek perfektne zdokladovaným skutočnostiam nikdy istý výsledok súdneho sporu, stojí nemálo prostriedkov. Nie je pre mňa akceptovateľné, aby za viac ako 4 roky od podania na súd boli uskutočnené len tri pojednávania (z toho jedno odročené bez prejednávania veci). Okrem toho neriešením týchto sporov súdmi v prijateľných lehotách sa vytráca aj účinok na ostatných zamestnancov...“.

5. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej v záhlaví sťažnosti označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, aby okresnému súdu prikázal konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov, aby jej priznal finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € a úhradu trov konania v sume 303,48 €.

6. Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril okresný súd zastúpený jeho predsedom podaním sp. zn. Spr 1125/2016 z 2. decembra 2016, ktorý k veci uviedol: „Žaloba žalobcu Emila Krajčíka, s.r.o... proti žalovanej [REDAKOVANÉ]... o zaplatenie 593,80 Eur s prísl. titulom náhrady škody bola Okresnému súdu Trenčín doručená 20.01.2012 a bola zaevidovaná pod sp. zn. 11Cpr/1/2012. Úpravou zo dňa 4.4.2012 bol žalobca vyzvaný k úhrade súdneho poplatku za podanú žalobu vo výške 35,50 Eur. Žalobca tento súdny poplatok uhradil 20.4.2012.

Dňa 16.5.2012 bol vydaný platobný rozkaz č. k. 11Cpr/1/2012-18 zo dňa 16.5.2012, ktorý bol zástupcovi žalobcu doručený 28.5.2016 a žalovanej 25.5.2012. Žalovaná

prostredníctvom svojej právnej zástupkyne proti tomuto platobnému rozkazu podala včas odpor s odôvodnením spolu s návrhom na spojenie vecí s konaním vedeným na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 27Cpr/3/2011. Podaním odporu došlo k zrušeniu platobného rozkazu. Odpor bol 6.6.2012 zaslaný na vyjadrenie žalobcovi prostredníctvom jeho zástupcu. Žalobca svoje vyjadrenie k odporu žalovanej súdu doručil 19.6.2012, pričom zároveň uviedol, že nesúhlasí so spojením vecí s konaním 27Cpr/3/2011, a to s poukazom na tú skutočnosť, že konanie sa netýka tých istých účastníkov.

Je pravdou, že v období od 19.6.2012 do 11.6.2014, kedy súd prípisom zo dňa 11.6.2014 vyzval žalobcu prostredníctvom jeho právneho zástupcu k oznámeniu, či vzhľadom na výsledky konania vedeného na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 27Cpr/3/2011 v spojení so závermi ustálenými v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne, ktorými došlo k zamietnutiu žaloby v uvedenom konaní, v predmetnej veci trvá na podanej žalobe, nevykonal žiadny úkon. Avšak toto bolo z dôvodu, že na súde prebiehalo konanie pod sp. zn. 27Cpr/3/2011, v ktorom sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie v predmetnom konaní. Rozhodnutie v uvedenom konaní sp. zn. 27Cpr/3/2011 nadobudlo právoplatnosť 20.3.2014. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu 4.7.2014 doručil tunajšiemu súdu vyjadrenie, že na podanej žalobe naďalej trvá.

Dňa 25.9.2014 bol určený termín pojednávania na 23.10.2014. Na tomto pojednávaní sa žalobca nezúčastnil a bol uskutočnený výsluch žalovanej. Pojednávanie bolo odročené na 16.12.2014 za účelom vykonania dokazovania výsluchom svedka, ktorého vypočutie navrhla žalovaná. Na toto pojednávanie sa žalobca opätovne nedostavil, pričom jeho neúčast' ospravedlnil jeho právny zástupca, a rovnako sa napriek riadnemu a včasnému predvolaniu nedostavil svedok, preto došlo k odročeniu i tohto pojednávania, a to na 27.1.2015. Na pojednávaní dňa 27.1.2015 za účasti zástupcu žalobcu, žalovanej a jej zástupkyne bol vykonaný výsluch predvolaného svedka. Následne bolo toto pojednávanie odročené na 12.2.2015 za účelom výsluchu ďalšej žalovanou navrhnutej svedkyne. Svedkyňa sa na toto pojednávanie nedostavila a doručenie predvolania nemala riadne a včas vykázané, a preto došlo k odročeniu na neurčito za účelom zisťovania aktuálneho pobytu menovanej svedkyne. Boli vykonané všetky dostupné lustrácie (Sociálna poisťovňa, Register obyvateľov SR, zisťovanie pobytu prostredníctvom zamestnávateľov),

pričom aktuálny pobyt svedkyne sa súdu dlhodobo nepodarilo zistiť, nakoľko svedkyňa mala hlásený trvalý pobyt [REDACTED].

Dňa 19.8.2016 bol určený ďalší termín pojednávania na 27.10.2016, na ktorý boli predvolané strany sporu a svedkyňa. Svedkyňa súdu oznámila, že sa dlhodobo zdržiava v zahraničí a na Slovensku bude v období od 7.11.2016 do 1.3.2017. Na základe tejto informácie došlo k zmene termínu pojednávania zo dňa 27.10.2016 na 15.11.2016, kedy došlo k výsluchu svedkyne, prednesu záverečných rečí právnych zástupcov strán sporu a k odročeniu na 1.12.2016 za účelom vyhlásenia rozsudku.

Dňa 1.12.2016 bol vo veci vyhlásený rozsudok, ktorým bola žaloba zamietnutá. Toho času sa rozsudok doručuje stranám sporu, nakoľko neboli prítomní na jeho vyhlásení.

Z uvedeného vyplýva, že súd vo veci konal. Nečinnosť v období od 19.6.2012 do 11.6.2014, na ktorú poukazuje sťažovateľ, bola spôsobená tým, že na tunajšom súde prebiehalo konanie, v ktorom sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie vo veci samej.

Ďalšie obdobie, v ktorom podľa sťažovateľa bol súd opätovne nečinný, nebolo nečinnosťou súdu, avšak v tomto období boli realizované úkony súvisiace so zisťovaním pobytu svedkyne, ktorej výsluch bolo potrebné vykonať za účelom riadneho zistenia skutkového stavu.“

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Cpr 1/2012.

10. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

11. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

12. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia

označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

13. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03). Pojem „zbytočné priesťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. V prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priesťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (a čl. 6 ods. 1 dohovoru), návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 38/04, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06).

14. Ústavný súd taktiež už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, I. ÚS 56/08), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na priesťahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov.

15. Z obsahu sťažnosti, jej prílohy, ako aj z vyjadrenia okresného súdu k sťažnosti vyplýva, že napadnuté konanie začalo na okresnom súde 20. januára 2012 dorúčením žaloby. Okresný súd výzvou zo 4. apríla 2012 vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za žalobu. Súdny poplatok bol sťažovateľkou uhradený 20. apríla 2012. Okresný súd vydal 16. mája 2012 platobný rozkaz, proti ktorému žalovaná podala odpor spolu s návrhom na spojenie vecí (s konaním vedeným na okresnom súde pod sp. zn. 27 Cpr 3/2011). Dňa 19. júna 2012 sa sťažovateľka vyjadrila k odporu a zároveň uviedla, že nesúhlasí so spojením vecí, pretože konanie sa netýka tých istých účastníkov. V období od 19. júna 2012 do 11. júna 2014 okresný súd vo veci nekonal z dôvodu, že čakal na výsledok konania vedeného pod sp. zn. 27 Cpr 3/2011, v ktorom sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie v napadnutom konaní (obdobný spor medzi sťažovateľkou ako žalobcom a žalovanou a spol.). Po právoplatnom skončení konania sp. zn. 27 Cpr 3/2011 (20. marec 2014) a po vyjadrení sťažovateľky, že na podanej žalobe trvá (4. júl 2014), okresný súd vec meritórne prejednal na nariadených pojednávaniach uskutočnených

23. októbra 2014, 16. decembra 2014, 27. januára 2015 a 12. februára 2015. V ďalšom období boli okresným súdom realizované úkony súvisiace so zisťovaním aktuálneho pobytu svedkyne, ktorú bolo potrebné v konaní vypočúť. Sťažovateľka sa až v priebehu augusta 2016 obrátila na predsedu okresného súdu so sťažnosťou na prietahy v napadnutom konaní. Podpredsedníčka okresného súdu v odpovedi na uvedenú sťažnosť sp. zn. Spr. 2109/2016 zo 7. septembra 2016 sťažovateľke oznámila, že „... *po oboznámení sa so spisom 11Cpr/1/2012 si Vám dovoľujem dať na vedomie, že vo veci bol určený termín pojednávania na 27.10.2016. Je pravdou, že od posledne uskutočneného pojednávania ubehla dlhšia doba, avšak táto nečinnosť bola spôsobená objektívnymi dôvodmi spočívajúcimi v nedostatočnom personálnom obsadení súdu sudcami, čo má za následok značné množstvo nevybavených vecí pridelených do oddelení jednotlivých sudcov. I napriek tejto skutočnosti budem túto vec z hľadiska rýchlosti a plynulosti konania sledovať v pravidelných intervaloch.*“. V ďalšom priebehu konania bola na pojednávaní konanom 15. novembra 2016 súdom predvolaná svedkyňa vypočutá a účastníci konania predniesli záverečné reči. Dňa 1. decembra 2016 okresný súd vo veci vyhlásil meritórny rozsudok, ktorým žalobu sťažovateľky zamietol.

16. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie od podania návrhu okresnému súdu do podania sťažnosti ústavnému súdu trvalo viac ako štyri a pol roka, a v súčasnej dobe je meritórne skončené, aj keď zatiaľ nie právoplatne. Aj keď postup okresného súdu v napadnutom konaní nebol celkom bez prietahov, po podaní sťažnosti na prietahy v konaní podpredsedníčka okresného súdu prijala adekvátne opatrenia na ich odstránenie, a následne okresný súd vo veci aj meritórne rozhodol. Vo vzťahu k sťažovateľkou namietaným obdobiam nečinnosti okresného súdu ústavný súd uvádza, že aj keď okresný súd v období od 19. júna 2012 do 11. júna 2014 vo veci nekonal, tento postup okresného súdu ústavný súd nepovažuje za neodôvodnenú nečinnosť. Keďže v obdobnom spore vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 27 Cpr 3/2011 sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie v napadnutom konaní, okresný súd dôvodne čakal na právoplatné skončenie tohto konania. Navyše, zo správania sťažovateľky v uvedenom období vyplýva, že bola uzrozumená s postupom okresného súdu, ktorý v uvedenom období nekonal z dôvodu, že vyčkával na rozhodnutie v súvisiacom spore a proti tomuto postupu nič nenamietala

(napr. žiadosťou o pokračovanie v konaní, resp. sťažnosťou podanou predsedovi okresného súdu). V ďalšom namietanom období (od 12. februára 2015 do 27. októbra 2016) okresný súd vykonával úkony s cieľom zistiť aktuálny pobyt svedkyne, ktorá sa v mieste trvalého pobytu nezdržiavala (bola dlhodobo v zahraničí) a ktorú bolo potrebné v konaní vypočúť. Po zabezpečení prítomnosti svedkyne na nariadenom pojednávaní a jej výsluchu okresný súd následne vo veci vyhlásil meritórny rozsudok. Napokon z vyjadrenia okresného súdu vyplýva, že k predĺženiu napadnutého konania prispela aj samotná sťažovateľka, a to svojou opakovanou neúčastou na nariadených pojednávaniach (pojednávania nariadené na 23. október 2014 a 16. december 2014), ktoré museli byť z tohto dôvodu okresným súdom odročené bez vypočutia sťažovateľky.

17. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého mala sťažovateľka právo podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, sa v posudzovanej veci z jeho pohľadu javí ako účinný prostriedok nápravy, ktorý mala sťažovateľka k dispozícii a úspešne ho aj využila ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Z uvedeného vyplýva, že stav napadnutého konania, ktoré je v čase predbežného prerokovania sťažnosti meritórne skončené, umožňuje vysloviť názor, že podanie sťažnosti na prietahy v konaní sa prejavilo ako také, ktoré prispelo k odstráneniu nežiaduceho stavu zapríčineného dovtedajším postupom okresného súdu.

18. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že hoci doterajší postup okresného súdu v napadnutom konaní nebol celkom bez prietahov, ich intenzita s prihliadnutím na všetky okolnosti konania okresného súdu a na správanie sťažovateľky nedosiahla podľa názoru ústavného súdu taký stupeň závažnosti, ktorý by mohol jednoznačne viesť k záveru o porušení základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. III. ÚS 24/04, III. ÚS 67/04). Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

19. Keďže sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia a úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto návrhoch sťažovateľky už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2017